

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Z. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie

o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 4 grudnia 2025 r.,

zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 25 sierpnia 2025 r., sygn. akt WSC U 40/25, III AUa 540/23,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowieniem z 25 sierpnia 2025 r. odrzucił skargę kasacyjną Z. Z. (skarżący) od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 marca 2025 r., III AUa 540/23 oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 4 maja 2023 r., VIII U 920/20.

Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z 25 marca 2025 r. wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi skarżącego w dniu 9 maja 2025 r. W dniu 8 lipca 2025 r. pełnomocnik skarżącego złożył skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia. Zarządzeniem z dnia 9 lipca 2025 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków skargi poprzez złożenie dwóch odpisów skargi kasacyjnej oraz oznaczenie orzeczenia, od którego wnoszona jest skarga i dołączenie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w terminie tygodniowym pod

rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie do uzupełniania braków formalnych zostało doręczone stronie w dniu 25 lipca 2025 r. W dniu 1 sierpnia 2025 r. pełnomocnik Z. Z. złożył do sądu dwa odpisy skargi kasacyjnej oraz pismo procesowe, w którym oznaczył zaskarżony wyrok i stwierdził, że odnośnie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podniósł, że w toku całego postępowania przewijał się problem przyznania skarżącemu renty mimo naruszenia sprawności organizmu i nierokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Uzasadnienie podstaw skargi zostało natomiast sformułowane w skardze kasacyjnej z dnia 8 lipca 2025 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, pomimo prawidłowego wezwania strony do uzupełnienia braków formalnych skargi, nie zostały one uzupełnione w sposób należyty, ponieważ skarga nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie jest jednym z elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien wskazać na przynajmniej jedną z przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. i wykazać, że występuje ona w danej sprawie. Jedynie wyraźne odniesienie się do co najmniej jednej z tych przesłanek i przedstawienie argumentacji przekonującej, że przesłanka taka w sprawie istnieje, stanowi zadośćuczynienie obowiązкови wynikającemu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2020 r., V CSK 27/20, z 19 lutego 2020 r., II CSK 576/19). W niniejszej sprawie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się jedynie na przepis art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz wskazał, że w sprawie „przewijał się problem przyznania skarżącemu renty mimo naruszenia sprawności organizmu i nierokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu”. Z uwagi na fakt, iż termin do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej upłynął skarżącemu z dniem 1 sierpnia 2025 r., a nie wszystkie braki skargi zostały uzupełnione, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego złożył Z. Z. zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i nadanie biegu skardze kasacyjnej z dnia 8 lipca 2025 r. Pełnomocnik skarżącego podniósł, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest krzywdzące i nie do przyjęcia dla skarżącego jako strony toczącego się postępowania. W ocenie skarżącego zdziwienie budzi fakt, iż Sąd drugiej instancji wywodzi, iż strona wymaga, aby Sąd Najwyższy domyślał się lub poszukiwał okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sam fakt, że Sąd drugiej instancji pozostawił poza sferą swoich rozważań sprawę interesu publicznego, który w sprawie tej występuje przez co może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej jako takiej. W sprawie niniejszej cały czas była mowa o przyznaniu skarżącemu renty, mimo naruszenia sprawności organizmu i nierokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zdaniem pełnomocnika skarżącego wgłębianie się w merytoryczną analizę trafności orzeczenia sprowadza się w istocie do nieprawidłowego orzeczenia, które Sąd drugiej instancji usankcjonował. Wskazał, że nie do przyjęcia jest stanowisko Sądu drugiej instancji, iż upłynął termin do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej w dniu 1 sierpnia 2025 r. ponieważ złożone w sprawie z dnia 31 lipca 2025 r. zawiera prezentatę z dnia 1 sierpnia 2025 r. godzina 15.20.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Brak wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej lub jego uzasadnienia jest „zwykłym” brakiem formalnym, podlegającym uzupełnieniu na wezwanie sądu. Art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustanawiający to wymaganie formalne nie określa, jakie powinno być uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności, że ma to być uzasadnienie wyodrębnione, zawierające pogłębioną argumentację prawną itp. Oznacza, że to wymaganie formalne jest spełnione, gdy skarga zawiera „jakikolwiek” uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (taka skarga nie może zostać odrzucona przez sąd drugiej instancji). Brak formalny skargi kasacyjnej stanowi całkowity brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (brak przytoczenia przez stronę skarżącą okoliczności, które w jej

ocenie mają świadczyć o potrzebie przyjęcia skargi). Tylko w takim przypadku konieczne (uzasadnione) jest wezwanie do usunięcia tego braku oraz - w razie niewykonania tego wezwania - odrzucenie przez sąd drugiej instancji skargi kasacyjnej jako niespełniającej wymagań formalnych (jest to konstrukcja zbliżona do sytuacji, w której powód w ogóle nie przytoczył w pozwie okoliczności faktycznych, co stanowi przeszkodę w nadaniu takiemu pismu procesowemu właściwego biegu, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2016 r., III UZ 6/16, LEX nr 2122062).

Mając powyższe na uwadze, skoro w skardze kasacyjnej nie sformułowano wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i nie zawarto uzasadnienia tego wniosku, to Sąd Apelacyjny słusznie wezwał pełnomocnika do usunięcia między innymi tych braków formalnych skargi. Braki te zostały uzupełnione jedynie częściowo dlatego Sąd drugiej instancji odrzucił skargę kasacyjną. Nie zrozumiałe są argumenty pełnomocnika skarżącego przedstawione w zażaleniu dotyczące zarzutów co do braku upływu terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, ponieważ Sąd drugiej instancji nie odrzucił skargi kasacyjnej z powodu spóźnionego uzupełnienia jej braków, ale z powodu nieprawidłowego ich uzupełnienia.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, że oprócz wskazania przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (w tym przypadku wskazania oczywistej zasadności) pełnomocnik skarżącego nie zawarł jakiegokolwiek uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Nie można uznać, za „jakiegokolwiek uzasadnienie” takiego wniosku twierdzenia (zdania) na które powołuje się pełnomocnik w zażaleniu: „w toku całego postępowania przewijał się problem przyznania skarżącemu renty mimo naruszenia sprawności organizmu i nierokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu”. Twierdzenie to nie może stanowić rozumianego za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Profesjonalny pełnomocnik powinien znać utrwalone w zakresie konstrukcji skargi kasacyjnej przepisy jak i stanowisko orzecznictwa. Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny - wyodrębniony w oddzielnej jednostce normatywnej i nie może być utożsamiany z innymi wymogami formalnymi skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 496392, z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500, z 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18, LEX nr 2603314).

Skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2020 r., III PK 135/19, LEX nr 3277150, z 26 kwietnia 2022 r., I UZ 43/21, LEX nr 3431683).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[a.ł]